

MAGGY I OONAGH

Una bandada d'ales negres s'aixecà grallant a l'aire i de dalt el turó en sortí un manyoc de rínxols rojos. La nena arrencà a córrer pels immensos prats d'herba verda, descalça i sota un cel grisós de pluja. *“Tinc por, Maggy, tinc molta por. I espero que em perdonis per ser incapaç d'acomiar-me de tu, però ja no aguanto més.”* Va entrar dins el bosc de roures i la pluja va començar a caure. Si no arribava a temps no s'ho perdonaria mai i es va obligar a anar més ràpid. Les branques esquinçaven les seves cames obrint-ne ferides d'on les gotes vermelles no trigaren a tacar el blanc de la pell fina. Les bores de la faldilla s'enganxaven als arbres i els seus peus es clavaven les pedres punxegudes del camí. No obstant, no vacil·là ni un segon, el seu dolor físic no era res contra el que estrangulava les seves entranyes. *“No vull que pensis que és culpa teva”.* La pluja era cada vegada més forta, la roba s'arropava al seu cos i els cabells li tapaven la cara. De cop s'entebancà i caigué a terra. La Maggy intentà aixecar-se ràpid però el fang la va fer relliscar altre cop i va picar el cap contra una pedra. Per primer cop, romangué quieta a terra, de panxa cap amunt i mirant el cel mentre les gotes li rentaven la cara i escoltava com la seva respiració, de forta que era, tapava el so del vent que movia les capçades dels arbres. Davant els seus ulls, un seguit d'imatges n'entelaren la visió.

Quan van descobrir que darrere el pati del convent una porta els obria a l'exterior, les dues nenes no dubtaren en sortir a explorar. S'endinsaren dins el bosc dels roures i allò que en un principi va ser una simple aventura infantil va acabar convertint-se en un acte de rebel·lió. De seguida s'adonaren que allà no hi havia normes a seguir ni religions en què creure, que tot i ser nenes tenien capacitats per enfilarse a les branques més altes dels arbres, que si cridaven ningú les feia fer silenci, i sobretot, que per fi podien somiar lliurement i qüestionar-se tot allò que fins ara sabien. *“Per fi vaig poder renéixer i deixar de ser només bastarda”.* Com tot acte de rebel·lió, hi havia un preu a pagar; però ara que ja l'havien provat, la set de llibertat que tenien era tan gran que res era capaç d'apagar el foc que sentien dins seu. Un cop les van haver descobert, tot allò es va acabar. Se'ls va prohibir que estiguessin juntes i se les vigilava a

totes hores. Tot el que havien vist més enllà d'aquells murs havia de ser oblidat, però un dels grans problemes dels opressors és que quan la veritat es desvela no hi ha força que la pugui aturar. Tal opressió només va servir per estimular encara més l'instint d'evasió. *“Espero que em perdonis per l'egoisme d'aquesta decisió.”*

Quan la Maggy obrí els ulls, tenia el cabell cobert de terra negra i un rajolí de sang s'obria pas pel seu front. S'aixecà i tot i adonar-se que s'havia torçat el turmell mirà el cel, ara rosa, i començà a córrer altra vegada. Finalment, va arribar al centre d'aquell bosc. S'obrí pas a l'esplanada d'herba i corregué a la riba del llac. Allà, hi jeia el cos de l'Oonagh, vestida amb la camisa de dormir blanca com la neu, com la seva pell pigallada, contrastant amb els cabells d'atzabeja. La Maggy va abraçar la seva amiga, la va sacsejar i quan les llàgrimes començaren a rajar per les galtes, les branques, mogudes pel vent, van començar a cridar xiuxiuejant el seu nom “Maggy, Maggy, Maggy!” I dins seu tot allò que era ella va començar a trencar-se i les darreres paraules de l'Oonagh se li van clavar al cor. *“Me'n vaig per sempre, Maggy. Allà on ningú em busqui ni em molesti, on pugui estimar lliurement, on per irònic que sembli, potser pugui començar a viure.”*

El crit que es va sentir contenia un dolor tan gran que fins i tot avui encara se'n pot sentir el seu eco.